

ע"פ 50294/02 - טטיאנה שליפר - נוכחת נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעוורים פליליים

03 ממרץ 2016

עפ"ת 16-02-50294 שליפר נ' מדינת ישראל

לפני כב' השופט רענן בן-יוסף

המעערעתה

טטיאנה שליפר - נוכחת

נגד

על-ידי ב"כ עווה"ד דוד גולן ודימה קרביצקי

המשיבה

מדינת ישראל

נגד

על-ידי ב"כ עו"ד רלי בן-אהרון

[פרוטוקול הושמטה]

פסק דין

ביום 14.06.14 בסמוך לשעה 00:01 בלילה נגעה המערעתה כשהיא שיכורה. שכורתה נקבעה על-ידי מכשיר הינשוף, בשל כך הוגש נגדה כתב אישום בבית משפט קמא. המערעתה בתילה כפירה ולאחר כך ביקשה לחזור בה מכפירותה ובית משפט קמא נعتר לה והרשעה על-פי הودאתה.

בית משפט קמא נعتר לעתיר הסניגור ושלח את המערעתה לקבלת תסקير שירות מב奸. תסקיר שירות המבחן אפשר לומר שהוא חיובי ואף בא בהמלצה בסיפה לו, להעמיד את המערעתה במבחן לאחר שנה, וכן לצד ענישה מרתיעה נלוותית, הציעו להאריך מאסר ע"ת התלוι ועומד נגדה.

אלא, שהמצב המשפטי בעניינה של המערעתה הרבה יותר מסובך - אותו מאסר ע"ת אשר המליך שירות המבחן להאריך ובית משפט קמא, בגורר דין, וכך הנהני מקדים את המאוחר - הפעיל, הוא מאסר ע"ת חב הפעלה, דהינו, מאסר ע"ת שעלה-פי סעיף 56 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977, לא ניתן להאריך אותו שוב הפעם. קובע סעיף 56(ב) לחוק העונשין "לא ישמש בית משפט בסמכות לפי סעיף זה, אלא לגבי הרשותה הראשונה של הנאשם בשל עבירה נוספת". המערעתה הורשעה אחרי שהוטל עליה התנאי בתיק 11-05-4798 [בימ"ש לתעבורה ת"א] בן שמונה חודשים, אותו מאסר ע"ת הוארך בהליך אחר.

בערעוורו על גזר דיןו של בית משפט קמא טוען ב"כ המערעתה שטעה בבית משפט קמא בהפעילו את התנאי ולא האրן. בית משפט קמא לא היה מוסמך להאריך את התנאי, וממילא אף אם היה מבקש להארכו, במידה והיה מדובר במאסר

עמוד 1

© verdicts.co.il - כל הזכויות שמורות לאתר פסק דין

ע"ת שנית להאריךו, היה צריך לעשות כן מטעמים שירשמו. כשמדבר במעעררת שחזרת ונוגת שכורה שוב ושוב, אין שום טעם מיוחד לכך.

בנוספ', לטענה המבוססת על סעיף 56 לחוק העונשין, מבקשת המערערת שבית המשפט זהה - טענה שלא נטענה לפני בית משפט קמא - יעשה שימושו בסמכותו בסעיף 85 לחוק העונשין.

סעיף 85 לחוק העונשין מאפשר להאריך מאסר מותנה יותר מפעם אחת, כאשר מדובר למי שנמצא בהליך של גמילה מסמים שוב הפעם. סעיף 85 איננו מתאים ואני רלוונטי לעניינה של המערערת, אשר בעייתה איננה סמים אלא אלכוהול. מבקש ב"כ המערערת שבית משפט זה יקבע שלצורך סעיף 85 שכורת ממשעה גם היזקקות לסמים, ואין הדבר ניתן לעשות - כך הדבר עולה במפורש מסימן ז' לפך ו' לחוק העונשין, החל מסעיף 82 ואילך.

כתב בסעיף 82 **"הורשע אדם והוכח בבית המשפט כי הוא השתמש במסמים מסוכנים, ומשמעותם בפקודת המסוכנים..."** איני יודע דרך שבה ניתן לקרוא מתוך פקודת הסמים שכורות.

הסניגור מעלה בערעorio גם רעיון נוסף - מציע הוא שאף שירות המבחן לא הצביע לו, שערכתה הערעור תורה לפי סעיף 1 לפקודת המבחן [נוסח חדש] התשכ"ט - 1969, שהמעערערת תרצה תקופת מבחן ללא הרשותה בדיון. אלא, שסעיף 1(2) לפקודת המבחן קובע ברහל בתר הקטנה שבית המשפט רשאי ליתן צו מבחן בלי להרשות רק **"אם אין על הנאשם עונש מאסר על-תנאי שבית המשפט רשאי לצות על ביצועו עקב הרשותו בעבירה שהואשם עליו."**

מציע הסניגור שבית המשפט, בהליך הנוכחי, ינהג בדרך יצירתיות. דרך יצירתיות ממשעה עיוות פרשנותו של החוק, וזאת גם ערכאת הערעור, בודאי בבית המשפט המחויז, איננה רשאית לעשות.

השאלה היא גם האם מוצדק לעשות כן. מוצדק יהיה לעשות כן אם בית משפט קמא, בהטילו את העונש שהטיל על המערערת, דהיינו, הפעלת התנאי של שמונת החודשים שצווין לעיל, הטלת שישה חודשי מאסר באופן חופף, באופן מלא, לשמוןת החודשים הללו, פסילה ומסר ע"ת - טעה טעות קיצונית בגין הדיון עת הטיל בעבינה של המערערת.

ההלכה היא, כמובן, שאין ערכאת הערעור מטעבת בענישה המוטלת על-ידי הערכאה הדינית, אלא כאשר זו סוטה באופן קיצוני מהעונש ההולם - לא זה המצב בעניינו.

בນקודה אחת בערעorio צודק ב"כ המערערת, בנושא של עונש הפסילה שהוטל על המערערת. על המערערת הוטלו ששנות פסילה בפועל. בית משפט קמא קבע בפסק דין כי במקרה נשוא הערעור אפשר לעשות שימוש בסעיף 40א'(א)(1) לפקודת התעבורה ולא היא. בעשר השנים שקדמו למועד ביצוע העבירה הנוכחיית, המערערת הורשתה רק פעם אחת בעבירות שכורות ולא פגומים, אבל בגין הדיון האופרטיבי, כאמור, בית משפט קמא לא הטיל עשר שנות פסילה, אלא שש בלבד, כמובן, לא עשה שימוש בסעיף 40א'. עונש הפסילה שהטיל בית משפט קמא בנסיבותיה של המערערת, עברה התעבורתי, הינו עונש מידתי, וגם בו אין להתעורר.

בית משפט קמא נתן דעתו גם לכל הנסיבות האישיות של המערערת. כאמור, ניסה לסייע בידה בשלוחו אותה לשירות

המבחן, אך בסופו של יומם, גם בית משפט קמא כובל היה למוסרוטיו של הדיון ושל ההחלטה אליה הפנה, ובנסיבות אלה, לא אוכל להתעורר בגזר הדיון.

הערעור נדחה.

המערערת תהייצב לריצוי עונש המאסר ביום **16.04.10** בבימ"ר "ニצן" עד השעה **10:00**.

המערערת יכולה לאמת את הכניסה למאסר עם אפשרות למיון מוקדם בטלפון 7/9787336-08.

הנני מורה על עיכוב יציאתה של המעבערת מהארץ והנני קובע שככל התנאים שהוטלו להבטחת התהייצבותה, אם בערכאה הנוכחית, אם בערכאה הדינונית, ישארו בתוקפם עד התהייצבותה לריצוי עונש המאסר.

ניתן והודיע היום, כ"ג אדר א',
התשע"ו, 03/03/2016, במעמד
הנוכחים.

רענן בן-יוסף, שופט

הוקלד על ידי נופר דודו